

vore Forhold. Hvorom al Ting er, har man sikkert Ret til at forudsætte, at Opfindsomheden paa de militære Udelæggelses-Redskabers Omraade endnu langt fra er udtømt. Der er ikke blot Grund til at befrygte, der er ligesrem Sandsynlighed for, at der, inden vi bleve færdige med at bygge Fæstningen, vilde være gjort nye krigsvidenskabelige „Fremstridt“ af den Natur, at det hele Foretagende vilde være om ikke betydningsløst saa dog saa svagt, at nye finantzielle Anstrengelser bleve nødvendige, naar ikke det, der var gjort, tildels skulde være spildt. Vi tro ikke, det kan være et lille Folks Opgave at være med i dette Kapløb. Heller ikke formaa vi at indse Hensigtsmæssigheden af at befæste en enkelt Plet af Landet, tilmed i dettes Udkant, medens hele det øvrige Land lægges aabent for en Fjende. Vi tro, at en saadan Fæstning langt snarere vil udsætte os for at blive draget ind i fremmede Tvistigheder, end om Hovedstaden er ubefæstet, og vi frygte for, at den i Stedet for at afgive noget betryggende Værn for Landet i det Hele tværtimod vilde udsætte os for den største af alle Farer: Landets Deling.

Endelig maa vi gjentage, hvad vi alt har havt Leilighed til at antyde i Betænkningen angaaende Kjøbenhavns Søbefæstning, at vi maa finde det i høi Grad betænkeligt

for Landstthinget under de for Haanden værende høist eiendommelige Forhold at give et Forslag som det foreliggende sin Stemme. Efter hvad der hidtil foreligger, kan man nemlig ikke have nogen ubetinget Sikkerhed for, at ikke i det Mindste væsenlige Dele af Forslaget, naar først dette har fundet Landstthingets Tilslutning, kan blive udført uden grundlovmæssig Billigelse af begge Rigsdagens Afdelinger. Om en Befæstning omkring Kjøbenhavn, gennemført paa ordinær grundlovmæssig Maade, kan der være delte Meninger; om en Befæstning, gennemført imod Folkethinget, skjønne vi ikke, der burde kunne være flere end een Mening, den nemlig, at en saadan Fæstning vilde være en sand Ulykke.

Det kan ikke være vor Opgave her at antyde, hvilke Anlæg til Støtte for det levende Værn, det maatte være hensigtsmæssigt at udføre. Forslag herom maa forbedres ad anden Vej og i Forstaaelse med den Del af Folkerepræsentationen, der grundlovmæssig har det første Ord at sige i Henseende til, hvorledes Landets Penge skal anvendes.

I Henhold til de her anførte Betragtninger maa vi tilraade at stemme imod Forslagets videre Fremme.

Otto Blom,
Formand og Ordfører.

Carstensen.

Griffen.

Frijs.

Suel.

Chr. Nielsen.

Sørg. Pedersen.

Kaben.

Luren.